

4/2022 • OLOMOUC

OPUSCULUM

ČASOPIS ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY





Obsah

SM. Guzmanová Valentová OP: Úvodní slovo | **2**

Fr. Antonín Krasucki OP:
Staňme se živými kameny pro duchovní chrám | **3**

Cecílie Veronika Bekárková: Circulus thomisticus | **5**

SM. Johanka Vaňková OP: Bože, shlédni a pomoz | **8**

Lenka Bernadetta Nezbedová: Zdislávky na „konci světa“ | **11**

Fr. Václav Veselský OP a Marcela Kořenková: Růžencové bratrstvo
bl. Panny Marie a sv. Dominika v Olomouci | **13**

SM. Vincenta Vodáková OP: Doma v Olomouci
Rozhovor se sestrou Benedictou Hübnerovou OP | **15**

Sr. Karola Dravecká OP: Mladí nás nenechávají na místě
Přednáška z workshopu Quo vadis, Dominicana? | **19**

Léto s Krystalem OP | **27**

Knihkupectví Oliva má nový e-shop | **29**

Z nabídky nakladatelství Krystal OP | **30**

Milí přátelé,



*Ať nejsme jako ti,
kteří nedokázali
vzít Ježíšova slova
vážně a pohoršovali
se nad nimi, jako by
měli pocit, že je mají
prohlédnutá.*

jestliže jedním z našich nejdůležitějších úkolů je šíření Božího slova, jistě si často klademe otázku, jak na to. Jenže slovo Boží se nemá „jenom“ šířit, ale připodobňuje se tomu, co dělá voda: přichází z nebe, přichází na zem, tady se šíří a vrací se zpátky. Slovo – kromě toho, že se šíří – se má přece jen ve svůj čas naplnit a vrátit se k Bohu. Celé to asi připomíná, že především Kristus, ten, který vychází z Otce na způsob Slova, prostě přichází, mluví ve svůj čas, řekne, co je třeba, a v okamžiku, kdy to vše dozraje, se vrací ke svému Otci.

Přesně tohle máme jako apoštolové Božího slova přinášet – našimi životy dokazovat, že všechno, co se děje, je opravdu dílem Slova, a tak sami na sobě ono Slovo naplňovat a zrát k tomu, vrátit se k Bohu. Jak je to prosté. Vzít vážně slovo a vzít ho jako slovo Boží... I když jsme někdy jako Náman, který – přestože se mu nezdálo dost na úrovni nebo ohromující, jak by čekal – nakonec to slovo vzal vážně (srov. 2 Král 5). Nebo jako vdova ze Sarepty, která vzala slovo Boží vážně, až když riskovala, že přijde o poslední zásoby (srov. 1 Král 17). Ať ale nejsme jako ti, kteří nedokázali vzít Ježíšova slova vážně a pohoršovali se nad nimi, jako by měli pocit, že je mají prohlédnutá. Jako by nebyli schopni přijmout to, co bylo až moc blízko, až moc prosté. Ale Bůh se stal nesmírně prostým, ponížil se na maximum, jak jen to šlo, a jedna z věcí, kterou dobrovolně riskoval, je právě ta, že jím bude pohrdnuto.

Brát vážně slovo a brát ho jako slovo Boží. Teprve pak k nám přicházejí jiní, kteří se nechávají slovem proniknout, slovem svést, teprve pak i oni

budou slovo šířit, ale hlavně – mohou se stát sami jeho naplněním. A až přijde čas, tak i oni se vrátí jako ta voda.

Otevíráme další číslo časopisu OPusculum, tentokrát složené z olomouckých kapek. Děkuji všem bratřím a sestřám, kteří „přšli“ svá slova na zem, protože není jednoduché v tomto vyprahlém čase spustit déšť a dokazovat, že všechno, co se děje, je opravdu dílem Slova, i když je až moc blízko, až moc prosté. Ovšem kdo se jím nechá svést, kdo jej přijímá do srdce, přijímá důvěru, že vedeni tímto Slovem splníme, co je třeba. A hlavně, že dospějeme k tomu pravému času, kdy i lidské slovo dělá to, co voda – vrací se, a nikoli bez užitku.

SM. Guzmána Valentová OP

Staňme se živými kameny pro duchovní chrám

Letos si budeme připomínat již 554. výročí posvěcení řádového kostela Neposkvrněného početí Panny Marie v Olomouci. V den posvěcení, 8. prosince 1468, zde byl přítomen uherský král Matyáš Korvín. Světiteli byli papežský legát Vavřinec Rovarella, biskup ferrarský, který vysvětil tři oltáře v presbytáři. A dále vratislavský biskup Rudolf, který vysvětil osm oltářů v kostelní lodi. Z nich se nám nic nedochovalo, a přesto se zde něco z této dávné slavnosti uchoválo. Některé konsekrační kříže na stěnách kostela, místa, která ukazují, kde byl kostel označen posvátným olejem, křížem.

I když přítomnost uherského krále, papežského legáta z Itálie a vratislavského biskupa byla jistě významná, byla by naprosto prázdná bez přítomnosti Boží, která je spojena i s naším olomouckým kostelem. Chrám je místo Bohu zasvěcené, zvláštním způsobem spojené s jeho přítomností a působením.

Obraťme se k Božímu slovu: Prorok Ezechiel, žijící v babylonském vyhnanství, ve svém vidění viděl nový chrám, z které-



Foto: © Tobiáš Kůčera

ho proudí Boží uzdravující moc a požehnání. Z chrámu vytéká voda a směřuje do pouště a končí v moři ve slaných vodách, jeho voda je tím uzdravena, kamkoli se řeka dostane, ožívou všichni živočichové, na jejich březích vzroste všeliké stromové a vydává léčivé plody.

Jeruzalémský chrám byl především symbolem jediného pravého živého chrámu, kterým je Ježíš. Když čistí jeruzalémský chrám, zároveň hovoří o chrámu svého těla. Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Jeho tělo je místem, kde s námi přebýval Boží Syn. Z jeho probodeného srdce vytryskne krev a voda (znamení eucharistie a křtu). Každý, ke komu se křestní voda dostane, je vytržen z moci hříchu a smrti. On je našim kmenem, my jsme jeho ratolesti a díky němu můžeme přinášet ovoce.

Právě tak jako obraz kmene a ratolestí hovoří o živém spojení s Kristem, jinými slovy to vyjádří apoštol Petr, který nazve Krista živým kamenem a silně nás vyzve: Staňte se živými kameny pro duchovní chrám!

Už od křtu jsme pevně spojeni s Ježíšem a přijímáme jeho životodárnou sílu. Jsme posilováni a obnovováni slavením eucharistie. Vkládejme do ní hlubokou prosbu: Pane, posiluj mé spojení s tebou!

fr. Antonín Krasucki OP

Z promluvy k výročí posvěcení kostela pronesené 8. prosince 2019

Redakčně upraveno



Foto: Archiv sester dominikánek

Circulus thomisticus



Foto: Archiv OP

Považuji za velikou milost, že v Olomouci sídlí bratři dominikáni. Zvláštní ráz místní komunity vytváří každý z jednotlivých bratří, různým způsobem naplňující své dominikánské charisma. Speciálně kazatelské charisma přitahuje ty, kteří touží po tom, aby jim bylo slovem přibližováno to, co bratři ve studiu a svátostném životě kontemplují. Když bylo nabídnuto studium díla svatého Tomáše, které osvětluje pravdy o Bohu, přitáhlo to nás, kteří právě tímto způsobem hledáme upevnění ve víře, společenství a růst k Pánu.

V posledních letech jsme se věnovali studiu *Sumy teologie* dvojím způsobem, jednak formou Úvodu do Sumy, kdy se člověk seznamoval se základními principy a Tomášovým jazykem, a potom formou systematické četby samotné *Sumy* s výkladem. Fr. Metoděj Němec OP, který nás tímto dílem provází, postupuje po malých krůčcích se zřetelem na začátečnickou pozici nás naslouchajících. Se studiem jsme neskončili, ani když bratr Metoděj odjel na studia do Fribourgu. Období pandemie nás naučilo pracovat častěji v online prostoru, a tak navzdory tomu, že jsme my naslouchající byli na různých místech světa, mohli jsme ve společném studiu pokračovat touto formou.

Studium *Sumy teologie*

Na samotných setkáváních jsme byli seznamováni nejen s texty samotné *Sumy*, ale i s autoritou Písma svatého, případně s komentáři některých tomistických teologů, především P. Garrigou-Lagrange. Při četbě jsme se vždy

nejprve věnovali části *sed contra* a corpusu jednotlivých článků a jejich významu a poté jsme se vraceli k námitkám a odpovídim na ně.

Jako studentka katolické teologie na místní univerzitě považuji za více než cenné doplňovat znalosti studiem Tomášova díla. Povaha tohoto dobrovolného studia, zdá se, někdy překonávala kvality univerzitního – to pravděpodobně pro oboustranný zápal (jak přednášejícího, tak naslouchajících) pro studium spojené s živou vírou.

Pustit se jako začátečník do samostatné četby bez vedení by mohlo způsobit nepochopení nebo mnoho omylů. Proto je dobré číst *Sumu teologie* s někým, kdo jí rozumí v kontextu tomistické tradice a výkladů – podobně jako se Písmo svaté nečte odtržené od živé tradice, ale v jejím srozumění.

Příměstský tomistický tábor

Ve dnech 15.–17. července proběhl Příměstský tábor s charakterem malé letní školy jako předchůť „velké“ Letní školy Tomáše Akvinského, která se uskutečnila v srpnu v Tuchoměřicích.

Obsahem tohoto setkání byla první otázka celé *Sumy* věnující se posvátné nauce, která nedávno vyšla v českém překladu v nakladatelství Křystal OP. Bylo představeno deset článků včetně úvodu do celé otázky. Jako správný příměstský tábor jsme také podnikli poutní výlet, a to k oltáři nad Vřesovou studánkou, kde jsme se v lehkém dešti seznámili s pátým článkem



této otázky. Závěrečné tři články bratr Metoděj delegoval na ty z nás, kteří se snaží svatého Tomáše studovat již delší dobu, aby je vyložili ostatním účastníkům.

Nesnadný úkol však souvisí s důvody našeho studia, kterými můžeme následovat dominikánské charisma, tedy předávat to, co kontemplujeme. A jako začátečníci se učíme nejen naslouchat, ale i sami číst a o čteném hovořit. Od studia u stolu už to není daleko na kolena před svatostánkem; vždyť motiv studia nekončí u toho, abychom věděli, ale abychom též milovali a předávali vše, co jsme sami přijali.



Foto: Archiv OP

Závěrem

Bohatství, které je obsaženo v Tomášově díle, přitahuje každého, protože jeho nitrem je kontemplace Božího tajemství, ale ne každého přitahuje forma. Studium je spojeno s námahou mysli, která má svou odměnu v hluboké radosti z velikosti Boha.

To, že zde v Olomouci máme možnost při dominikánském klášteře studovat *Sumu teologie*, naplňuje touhu poznávat Boha tak, jak jej poznával svatý Tomáš. Třebaže vztah je nesdělitelný, poznání o něm je možné sdělit. Zvláště když je studium spojeno s naší vírou, s živou tradicí církve, Písmem a především svátostmi. Přesto ve studiu nedojdeme dále než na začátek. V mluvení o Bohu, v teologii, jsme přece vždy na začátku vzhledem k nekončnosti, která se nám dává poznávat.

Ostatně v předmluvě *Sumy* je uvedeno: „Úmyslem tohoto díla je předložit to, co patří ke křesťanskému náboženství způsobem vhodným k poučení začátečníků.“ (*STh* I, předmluva)

Tak se úmysl díla naplňuje. Není předkládáno pouze na vybraných univerzitách, ale i poučení chtivým začátečníkům.

Cecílie Veronika Bekárková

Bože, shlédni a pomoz

Foto: Archiv sestry dominikánek



Je časně ráno... ztichlým, postupně se probouzejícím městem se ozývají rychlé kroky. Po společné ranní modlitbě se rozcházíme každá za svou práci: jedna k dokumentům a knihám, dvě na cestu mimo Olomouc.

*Dobrořečte Hospodinu, všechna jeho díla, na všech místech jeho vlády.
Dobrořeč, má duše, Hospodinu!*

Za oknem ubíhají domy, sloupy, pole, kostely, vesnice... a v myslí doznívající žalmy ranní modlitby se mísí s rytmem cesty a s myšlenkami na nový pracovní den a jeho úkoly.

Každodenní cesta do práce do jiného města, výzva, která nás staví před nové otazníky. Jak žít své řeholní zasvěcení, jak být nositelkou dominikánské spirituality, jak se zapojit do života farnosti, jak se zapojit do díla, které není a priori dominikánské... kam ve světě patříme my, sestry dominikánky? Jak žít uprostřed lidí ve světě, jak sdílet jejich život a náš život uprostřed všeho všedního ruchu a starostí?

V naší olomoucké komunitě sester jsme aktuálně tři: já, sestra Alberta a sestra Benedicta. Naše sestava je, od chvíle, kdy k nám přibyla sestra Benedicta, vlastně docela čerstvá, v těchto dnech jí bude teprve rok. Z toho dvě z nás dojíždí vyučovat na církevní gymnázia do Kroměříže a do Prostějova, třetí se připravuje na doktorát z církevních dějin v Olomouci. Jsme stále na cestě nejen fyzicky, ale i v hledání, jak žít dominikánskou spiritualitu v nových podmínkách. Život malé komunity by mohl mít motto: „co si neuděláš, to nemáš“. Každodenní starost o běžné každodenní maličkosti, čas od času i mimořádnosti, nedovoluje nechat věci jen tak běžet, jednotlivci jsou neustále zapojení do jejího chodu. K tomu studium, osobní formace... ale též liturgický život a život modlitby vůbec, to vše vyžaduje mnohem více energie, než by se mohlo zdát. Nejste nesení, ale nesete, nebo spíše jste těmi, kdo tvoří. Všichni, kdo mají podobnou zkušenost, vědí, že je skutečně rozdíl, je-li nějaká činnost součástí společného rytmu, nebo je flexibilně přizpůsobována tak, aby mohla vůbec společně proběhnout. Jste stále ve střehu.

Naše komunita zároveň slouží jako zázemí sestrám, které pracují nebo studují v Olomouci, takže se náš počet občas zvedne o 33 %, 66 %, výjimečně i o 100 %. Snažíme se, aby náš dům byl otevřený pro setkávání s lidmi jak z dominikánské „farnosti“, tak i odjinud, ale naše lidské možnosti jsou v tomto omezené 7 dny v týdnu a 24 hodinami denně.

Hlavním nosným prvkem v každém dni je pro nás společná modlitba ranních a večerních chval a neformální setkávání v domě, kdy se navzájem sdílíme se svými zážitky, objevy, radostmi nebo třeba i nezdary. Společně strávený čas má svoje pravidelné místo o víkendech a ve společném plánování. V našem osobním životě, jako u každé dominikánky, má neopominutelné postavení studium. Nejvíce z tohoto času každé z nás tří zabírá vzdělávání odborné, jak nás k tomu nutí naše profese, a musíme si proto chránit čas i na duchovní formaci. Myslím, že máme co dělat, abychom v pracovním tlaku dostály i tomuto závazku.

V covidové době nebylo mnoho příležitostí zapojit se do života přímo v Olomouci, ale byl to pro nás čas se zorientovat, uspořádat pracovní a modlitební čas, pro mne ještě navíc i důležitý čas adaptace v prostředí nové školy. Tento školní rok jsme dostaly příležitost zapojit se do přípravy ke svátostem s bratřími dominikány z olomoucké komunity. Velice rády jsme se přidaly, protože je to výborná příležitost, jak se více spojit ve vlastním úsilí o identitu dcer a synů svatého Dominika. Být sám, sama, zástupcem naší spirituality v křesťanském prostředí pobízí k větší odpovědnosti za to, co by snad v mozaice církve mohlo chybět. Čím dál víc si uvědomuji, jak je důležité podílet se na něčem společném v rámci dominikánské rodiny a že spolupráce s vlastními bratřími a sestrami nám pomáhá zůstat pravdivými ve

Foto: Archiv sester dominikánek



svém povolání. Není snadné rozlišovat, co od nás vyžaduje konkrétní místo našeho apoštolátu. Očekává se od nás, že budeme ve svém zaměstnání profesionály. Že budeme svým životem svědčit o Kristu a naší radosti z toho, že mu patříme. Snad náš způsob, naše cesta, neodpovídá vždy představám lidí, se kterými se setkáváme, přesto zůstávají autentickými. V současnosti mě nejvíce zaměstnává právě otázka, čím jsme pro barvnost a věrohodnost církve nepostradatelní, spolu s otázkou role ženy v církvi.

Dominik při svém kázání putoval z místa na místo. My putujeme každý den na

totéž místo, za týmiž lidmi, ale během cesty se lidé kolem nás mění. Kážeme nejen slovy, ale celým bytím. Nejnápadněji jistě hábitem, ale i úsměvem, pohledem, spontánní komunikací, reakcí za volantem, čekáním na spoj... svým bytím, přebýváním uprostřed „obyčejných“ lidí a uchováním si svého nasměrování na Krista.

Moje modlitba ať k tobě stoupá, jako vůně kadidla.

Přichází večer, z ulice je slyšet zvuk tramvajových výhybek a projíždějících vlaků. Dům se noří do tmy. Zpoza trojích dveří se stále ještě ozývá klapání počítačových klávesnic, šustění papíru, ze stránek knih a archivních dokumentů se vynořují postavy minulosti, slovíčka ze stránek jazykových učebnic se proplétají s matematickými vzorečky...

Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka...

SM. Johanka Vaňková OP

Zdislávky na „konci světa“

Sekulární institut Dílo blažené Zdislavy má nyní sídlo ve Štědrákově Lhotě. „Kde to je?“ ptají se jistě mnozí z vás. „Jsme docela slavné místo,“ odpovídám zvědavcům. Udivený pohled tázajících mě nezastaví, protože se jedná o vesnici, která je úzce spjata s Ondřejem Bankem, naším lyžařským olympionikem, který na zdejších svazích začínal jako malý svou hvězdnou kariéru a dodnes ho v jeho chalupě často vidám. A naše farnost je také rodištěm olomouckého biskupa Mons. Antonína Baslera.



Štědráková Lhota je součástí obce Ruda nad Moravou, má 55 stálých obyvatel, bezpočet rekreantů, v poslední době ještě i 21 ukrajinských matek s dětmi ubytovaných v místní ubytovně, bývalé škole. Vesnice má dvě řady chalup, jeden potok, jednu silnici, která zde končí. Kolem samé kopce, lesy, kterými je to pěšky tři hodiny cesty na známé poutní místo, Horu Matky Boží u Králík. Lišky zde opravdu dávají dobrou noc, protože všem stálým obyvatelům sežraly všechny slepice i kohouty, takže naše rekreanty již ráno nebudí jejich kokrhání a mně nepřipomínají Petrovu zradu našeho Pána...

Církevně spadáme do farnosti Raškov, spravované z Rudy nad Moravou. Máme zde nejzácnějšího obyvatele – Ježíše v eucharistii – v kapli zasvěcené sv. Fabiánovi a Šebestiánovi, jednou za 14 dní mši svatou, elektrické zvonění, které třikrát za den zve všechny k modlitbě. Malá kaplička se sochou svatého Jana Nepomuckého, postavená blízko domu sestry představené ke stému výročí posvěcení místní kaple, jí připomíná, aby nehřešila jazykem.

V našem společenství bývá zvykem, že sídlo institutu je tam, kde má bydliště sestra představená. Tak jsme se ocitli z Litoměřic přes Brno až ve Štědrákově Lhotě, která patří k Arcidiecézi olomoucké, a společenství spadá pod jurisdikci pana arcibiskupa. Olomoučtí dominikáni nám tvoří zázemí na naše setkání, otec Antonín Krasucki, náš spirituál, se nám pravidelně věnuje duchovně i lidsky. S bratřími v Olomouci nás pojí opravdové přátelství a bratrská blízkost. Jsme jim za vše velmi srdečně vděčné.

V prvním červencovém týdnu jsme se všichni sešli na týdenním pobytu na faře v Bohdíkově, která patří také pod farnost Ruda nad Moravou. Sestry z celé republiky (Hať, Vsetín, Brno, Postřelmov, Plzeň, Suchdol nad Lužnicí, Moravec) prožily s otcem spirituálem duchovní obnovu nad 1. listem

sv. Petra, společně se modlily a také navštívily Ukrajinky, s nimiž se setkaly na mši svaté ve lhotské kapli. Nechyběl výlet do Králíků, posezení u táboráku a relaxace s přítomnými zvířaty: 5 psů, z toho 3 čivavy a dva pudlové, připomínali sestřím vztah sv. Dominika ke psovi, a ještě dvě roztomilá morčata v péči otce Antonína, neboť jeho želva Loudalka zůstala raději v klášteře, protože by tu psí převahu asi nezvládala.

Jsme vděčné Pánu Bohu, že nám dopřál dočkat se obnovy našeho institutu. Z původního společenství žijí už jen 3 sestry, nových sester je nyní 12 a další možné kandidátky se hlásí. V říjnu nás čeká velká slavnost: naše sestra Mgr. Iva Anežka Hojková složí v kostele v Suchdole nad Lužnicí věčné sliby a další sestry časné sliby na jeden rok. Děkujeme za tyto milosti, za nová povolání a prosíme všechny o modlitbu, abychom plnily vůli Boží v duchu našeho charismatu a vnášely radostně Kristovo evangelium do světa. Chceme být nablízku všem lidem, s nimiž se setkáváme: uprchlíkům, rozvedeným, nemocným, vězněným, vdovám, sirotkům, prostě lidem na okraji společnosti, tak jak nás to učí Paní Zdislava, a pomáhat církvi tam, kde je toho nejvíce potřeba.

Lenka Bernadetta Nezbedová



Foto: Archiv sester zdislávek

Růžencové bratrstvo bl. Panny Marie a sv. Dominika v Olomouci

Po Nanebevstoupení Páně se apoštolové spolu s Marií modlili za seslání Ducha svatého. Tato první nověna je vzorem modlitby ve společenství obecně a modlitby ve společenství s Bohorodičkou zvláště. Tehdy byla uprostřed společenství tělesně jako „kmotra“, jediná už plná milosti a Ducha svatého, o kterého všichni prosili. Uprostřed pozdějších modlitebních společenství je přítomná duchovně jako ta, která modlitby pozemšťanů spojuje se svou mateřskou přimluvou u svého Syna v nebi, a zároveň jako Prostřednice předává vyprošené milosti. To je zvláště patrné v mariánských modlitbách, zejména v růženci. Už od dob, kdy se „Mariin žaltář“ a později růženec začal šířit, se lidé kolem této modlitby sdružovali. Klasičtější formou takového sdružení je růžencové bratrstvo, jehož členové spojují modlitbu za sebe navzájem, za své zesnulé předchůdce a za společné úmysly nejen s modlitbami ostatních bratří a sester a s nebeskou přimluvou svaté Panny, ale i s dominikánským řádem. Růžencová bratrstva částečně kvůli „konkurenci“ (např. živý růženec), částečně kvůli omezení katolické praxe pod vlivem sekularismu a komunistického pronásledování přinejmenším na našem území „vyšla z módy“. V posledních letech však zažívají určitou renesanci.

Po více jak sto letech bylo v Olomouci založeno Růžencové bratrstvo. Vzniku tohoto společenství předcházela v roce 2017 pouť do portugalské Fatimy, a to při příležitosti stého výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě. Poutí byla vedena fr. Jindřichem Poláčkem OP a fr. Filipem Maria Štěpánem OP. Při této pouti byla poutníkům dána myšlenka uspořádat po svém návratu do vlasti Čtyřiaadvacetihodinovou modlitbu svatého růžence, což se také ve dnech 12.–13. října 2017 podařilo zrealizovat. Láska a úcta k nejblahoslavenější Panně Marii i tímto počinem u mnoha věřících ještě více posílila a postupně také vyústila v obnově slavení prvních sobot. Snad právě tyto kroky a toto nasměrování vedlo postupem času k utváření stále živějšího společen-

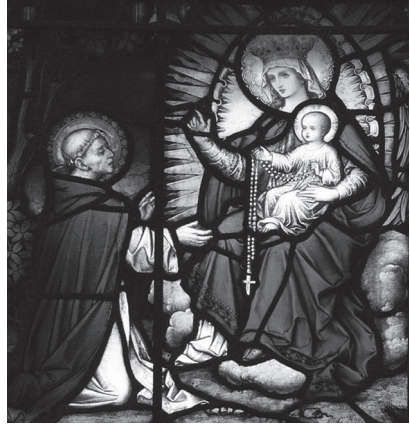


Foto: Wikimedia Commons

ství mariánských ctitelů, kteří pod duchovním vedením fr. Metoděje Němce OP založili dne 6. února 2021 ono Růžencové bratrstvo bl. Panny Marie a sv. Dominika v Olomouci. V současné době má toto společenství 37 členů.

Pojátkem růžencového bratrstva je společné sdílení duchovních dober skrze modlitbu. I když se na vedení růžence přede mší svatou v dominikánském kostele Neposkvrněného početí podílí jen část Bratrstva (ti olomoučtí, protože v Bratrstvu jsou i „přespolní“) a na každoměsíčních setkáních se obvykle sejde jen menší část členů, toto duchovní pouto je myslím cítit. Členové bratrstva jsou velmi rozmanití, minimálně co do věku a vzdělání, ale to příliš nebrzdí sdílení duchovních dober nejen modlitbou, ale i slovem při katechezích a rozhovorech během setkání Bratrstva. Přínos pro členy i celou církev je myslím jasný: v první řadě se v modlitbě spojuje příjemné s užitečným (kdokoli může poprosit o modlitbu za konkrétní záležitosti ve svém životě, ve svém okolí nebo ve veřejném životě, a tak se modlíme jedni za druhé i za celý svět), ale zároveň mnozí v Bratrstvu hoří nadšením pro evangelizaci a službu bližním, v čemž se navzájem podporují a posilují. Že olomoucké Růžencové bratrstvo bylo založeno nedlouho před započítím synodního procesu, je jistě určitým znamením doby, vždyť obojí se navzájem podporuje a doplňuje. Kéž Duch svatý dá Růžencovému bratrstvu a skrze ně mnohé dary do dalšího působení!

*fr. Václav Veselský OP
a Marcela Kořenková, spoluzakladatelka olomouckého Bratrstva*



Doma v Olomouci

Rozhovor se sestrou Benedictou Hübnerovou OP

Olomouc duchovní, Olomouc historická, Olomouc univerzitní... Šesté nejlidnatější město v České republice, kdysi významné obranné centrum a stále i dnes srdce Hané. Jak se žije sestře dominikánce v tomto centru Moravy jsme se v rozhovoru ptali sestry Benedicty Hübnerové OP.

Do Olomouce ses přestěhovala (z Prahy) před necelým rokem, ale k tomuto městu máš mnohem silnější vazbu – jsi místní rodačka, pár let jsi zde studovala... Co toto město znamenalo a znamená pro tvou duchovní cestu? Dostala jsi zde a dostáváš nějaké specifické duchovní podněty?

Před necelým rokem se mi život tak nějak postavil na hlavu, což dokazuje, jakým humorem oplývá osazenstvo nebe. Z plného nasazení ve výuce i apoštolátu jsem najednou v pokročilých takřka padesáti letech opět „usedla do školní škamny“ a stala se znovu studentkou na plný úvazek. Situace je pikantní o to více, že jsem se vrátila do svých stop a po čtvrtstoletí opět získala právo nazývat se Olomoučankou. První měsíce jsem chodila městem a ohmatávala očima všechny známé tvary, barvy a souvislosti, abych vykoumala, kam se moje milované rodné hnízdo posunulo. Musím konstatovat, že místo samo i já jsme se výrazně změnili, ale vědomí, že je to kraj, který jednou proměněný najdu v nebi, mě neopustilo. Stále je to místo, kde spočívají kosti mých předků, kde jsem poprvé nahlédla Boha, kde jsem se poprvé zamilovala a našla Lásku, která je mi vším. Mluví tu na mě krajina, historie i lidé. A protože nejhorším zlem duchovního života je zapomínání, snažím se připomínat si všechna ta setkání, ze kterých se skládá obraz mého duchovního dneška. Vždyť čím by byla duše bez paměti?

Olomouc se někdy nazývá duchovní centrum Moravy, jak to z tvého pohledu vypadá s vírou v tomto velkém městě? Dá se mluvit i o tradiční víře? S čím se zde setkáváš? Co to vlastně obnáší kázat Olomoučanům?

Pravda milování je tu poněkud nezvyklejší a náročnější. Po ulicích potkávat s nějak větší četností než v Čechách lidi, kteří o víru přišli a z bolesti nad tou ztrátou se stávají agresivními vůči jasné proklamaci víry, která se váže k našemu hábitu. Už několikrát jsem si vyslechla, že lžu tím, že víru vyznávám a veřejně přiznávám.



Foto: Věra Zunkalová

Jiným se zdá nesnesitelné, že vybočuji bezdětností, zrovna včera mi jeden nabízel, že bych měla napodobit svou kmotřenku a urychleně zaplnit svět malými benediktaty. Je to velký kontrast proti Praze, kde často potkávám „svoje“ děti a jejich rodiče, kteří mi dávají najevo, že duchovní mateřství není jen zbožné přání, ale bytelná realita.

Potěšení mi však působí, když vidím stopy činnosti dominikánské rodiny. Děti pojmenované po bratřích (v kočárcích tu vrní Bartoloměj i Benedikt), návštěvy biřmovanců u sester, nedělní „pokostelové“ družení se a spousta dalšího.

Nezanedbatelnou složkou mého nynějšího života jsou i setkání s rodinou, bývalými spolužáky, učiteli a známými. Udivuje mě jejich láska a inspirují mě jejich životní osudy. Svě rodině a místním sestřám vděčím za nejhezčí celou, kterou jsem kdy měla, co dýchá levandulovou dominikánskou Francií. Jedna ze spolužaček mi otevřela cestu k projektu zahrady hospice na Svatém Kopečku a Dobrému místu. I vazby z Prahy tak úplně nevyprchaly a pravidelně se v malé skupince setkáváme nad dílem mistra Eckharta.

Olomouc je také někdy označována jako historické srdce Moravy. Ty jsi v dějinách ponořená dlouhé roky, studuješ je, rozjímáš je, hledáš souvislosti – tato témata máš prorozjímána skrz naskrz, ale máš teď nějaký nový objev v této oblasti? Rozjímáš teď nad nějakou novou myšlenkou?

Olomouc není jen historické srdce Moravy, ale shodou okolností i historické srdce kongregace. O Vánocích jsem místo dárků vyrobila velkou mapu Československa, do které jsem napíchala špendlíky s barevnými hlavičkami, abych získala přehled o filiálkách v různých dobách. Celé bílé hejno špendlíků se mi usadilo na Moravě a bylo jasné, že kromě čtyř domů v Praze s odnoží v Mukařově, dvou slezských domů a výsadku na Slovensku a USA je všechno hezky rozeseťo kolem zakladatelského centra v Řepčíně. Teprve červená záplava převážně pohraničních vyhnanství po roce 1950 stav změnila. Nelze než konstatovat, že Česká kongregace byla prvních šedesát let spíš Moravská.

Komunikace s historickými prameny mi přináší seznámení se se zajímavými osobnostmi, událostmi i různými detaily, které v sobě nesou výraznou symbolickou hodnotu. A víte, jak to je se symbolem. Ve starověku byl symbolem nějaký vzácný předmět (většinou prsten), který rozcházející se přátelé přelomili napůl, a když se po letech potkali oni nebo jejich potomci, byli schopni se podle symbolu poznat. Sestry své symbolické značky psaly výrazně do dějin své každodennosti. Takže ačkoli se kolem fyzicky pohybují jen dvě sestry, mám dojem, že komunita, v níž žiju, je obrovská. Čítá několik set sester (v době největšího rozšíření až 600 kousků), které se hlásí o slovo a vyprávějí příběh rozmanitosti dominikánského kázání. Mám dojem, že mým úkolem pro následující léta je dát jim hlas. Cítím, že jim to dlužím, a možná nejen já. A ony mě naopak obdarovávají inspirací. Je svého druhu rozkoš pozorovat Dominikova Ducha ve výsostně ženském světě apoštolské kongregace. Poznáváte ten nezaměnitelný jemný humor, touhu po záchranně duši i ustavičné nastavení sloužit slovem a studovat, ale i bytostnou potřebu dívat se s láskou na Krista, to vše je filtrováno přes ženskou empatii, citovost a mateřství.

Tak jako každé studium i toto člověku rozšiřuje srdce. Jedním ze zvláštních impulzů k jeho rozšíření je potřeba vyprávět i o sestrách, které z paměti kongregace tak nějak zmizely. Prostě proto, že v ní strávily několik let (často i docela hodně), ale v určité chvíli nebyly schopné z různých důvodů pokračovat. Je to například případ jedné ze zakladatelek, Dominiky Sekaninové, jež dožila mimo kongregaci, ale s láskyplnou péčí sester, které se o ni nepřestaly zajímat a pomáhat (penězi i službou) v těžké situaci jejího dlouhého odcházení.

Přiznávám, že velkorysost a vynalézavost sester mě udivuje, rozradostňuje, ale často i zahanbuje.

Na olomoucké univerzitě jsi studovala ještě před vstupem do kongregace, a teď zde studuješ jako řeholní sestra, dominikánka – je v tom nějaký rozdíl? Dívají se na tebe lidé jinak?

Nedílnou součástí mého života v Olomouci je i univerzita. Na jedné z fakult se snažím studovat a na další trošku učit. Už dávno jsem se rozhodla, že způsobem mého kázání bude historie. Věda jménem teologie ke mně přicházela tak nějak zprostředkovaně a neoficiálně. Před rokem se situace kapku změnila.

Oficiálně studuji na CMTF obor křesťanské myšlení a učím na filosofické fakultě seminář o duchovních dějinách středověku. Díky tomu, že je

to jedna ze dvou mých domovských fakult, kterou jsem začala navštěvovat ještě před obláčkou, byl návrat vlastně docela jednoduchý a příjemný. Mí učitelé mě vnímají jako svou. Hábit je nijak neděsí ani nezaráží, protože v průběhu magisterského studia jsme si touto změnou společně prošli, ba dokonce někteří z nich navštívili moje věčné sliby. Zato studenti, to je jiná. Kurzem mi prošly první tři desítky začínajících historiků a přiznávám, že komunikovat s nimi byla výzva, ale taky velká radost především z toho, jak si všichni vzájemně pomáháme k růstu.



Foto: Věra Zúkalová

Jaký vidíš v Olomouci aktuální úkol pro dominikánky? Co toto město potřebuje, co bys mu mohla nabídnout?

Je pro mě těžké zjišťovat, jaký je úkol dominikánek jako celku. To je spíše v moci generální kapituly, ale není tak těžké zjistit, jaký úkol má tato konkrétní dominikánka. Zdá se, že právě teď jsem povolána k tomu, připomenout Olomoučanům, a zvláště těm z Řepčína jejich historii. Kdo ví? Třeba je to inspiruje k jinému uchopení jejich vlastního duchovního směřování. Vždyť naše teď nevisí ve vzduchoprázdnu a je pevně spojeno s naším bylo a naším bude.

Děkuji za rozhovor!

připravila SM. Vincenta Vodáková OP

Mladí nás nenechávají na mieste

V letošním roce (9.–14. července 2022) pořádala DSE-CE (Dominican Sisters Europe – Central and Eastern) workshop s názvem Quo vadis, Dominicana? – Kam kráčíš, dominikánko? Více jak 40 sester dominikánek z osmi různých zemí se sešlo tentokrát v České republice, v Tuchoměřicích, aby se vzájemně obohatily nejen společnou diskusí, ale i sdílením, modlitbou či jen svou prostou přítomností. Mezi pozvanými hosty byla rovněž sr. Karola Dravecká OP, generální představená Kongregace sester dominikánek blahoslavené Imeldy, jejíž příspěvek přinášíme i vám, čtenářům OPuscula.

Budeme v něm sledovat dvě prolínající se linie: *jak moc je pevné spojení školy a kláštera zapsané nejen do architektury budov v Košicích, ale i do identity sester kazatelek, a jak velkou výzvou je v dnešní době zřizování školy*. I když je text primárně zaměřen na školu (Gymnázium sv. Tomáše Akvinského v Košicích, jehož zřizovatelem je slovenská kongregace), věříme, že otevřenému a vnímavému čtenáři přinese spoustu zajímavých impulsů a nových pohledů na dominikánskou spiritualitu, viděných skrze optiku ženy, dominikánky.

Milé spolusestry, nadviažem na predchádzajúce vstupy veľmi známym citátom, ktorý je o pohybe a dynamike. My sa počas týchto dní pýtame „Quo vadis, dominicana?“. Naša prítomnosť medzi mladými evokuje skôr beh ako kráčanie. Nemáte tento pocit, že za mladými nestačíme? „Drahí mladí, rád



vás uvidím bežať rýchlejšie než ten, kto je pomalý a ustráchaný. Bežte priťahovaní tou Tvárou, tak veľmi milovanou, ktorej sa klaniame vo svätej Eucharistii a ktorú rozpoznávame v tele trpiaceho brata... Cirkev potrebuje váš elán, vaše intuície, vašu vieru... A keď dorazíte tam, kam sme my ešte nedospeli, majte trpezlivosť na nás počkať“ (CHV 299). Týmito slovami končí posynodálna apoštolská exhortácia svätého otca Františka *Christus Vivit*. Raz, pri jednom tábore s deťmi, sme robili výlet na hrad. Keď sme sa vracali späť, jedna spolusestra sa ma spýtala: „Stíhame vlak?“ S hrôzou som prišla na to, že nestíhame. Zakričala som všetkým deťom a animátorom: „Máte dovolené bežať.“ Bežali dole kopcom ako opreteký. Okolo 80 detí s animátormi. Bolo to zúfale, lebo my starší – ja a ešte jeden páter, sme za nimi evidentne nevládali... dobehli sme z posledných síl... mali sme šťastie – vlak nás počkal. Na synode o mladých (2018) sa objavili mnohé konkrétne návrhy zamerané na to, ako obnoviť pastoráciu mladých a oslobodiť ju od schém, ktoré už nie sú účinné, pretože nevedú dialóg so súčasnou kultúrou mladých. Aj katolícka škola, ktorá podľa *Christus Vivit* neprestáva byť podstatným priestorom na evanjelizáciu mladých, potrebuje čas, keď sa jej darí „bežať s mladými“, čas, keď reflektuje svoju „vzdialenosť od mladých“, a čas, keď sa „raduje, že ju predbehli“. Áno, mladí môže predbehnúť svojich učiteľov, kňazov, rehoľné sestry: „Vo Veľkonočné ráno milovaný učeník, ktorý bol mladý, predbehol Petra, zataženého vekom a zradou, a pribehol k hrobu prvý“ (porov. Jan 20, 1–10) . „Ako sa vám darí bežať s mladými?“

Po tomto uvedení sa pokúsím načrtnúť odpoveď na prvú otázku: Pevné spojenie školy a kláštora máme zapísané do architektúry našich budov v Košiciach, je však zapísané aj do našej identity sestier kazateliek?

To, že naše „bežanie“ s mladými je vpísané do našej histórie, naznačujú budovy, ktoré nám zanechali naše predchodkyne. Škola, internát, kláštor, materská škola tu tvoria kvadraturu, v ktorej strede je kostol Krista Kráľa. Blízkosť budov školy a kláštora nie je len o kameňoch, ale o ľuďoch, ktorých životné príbehy sa viažu na jednu spoločnú dominikánsku misiu. Harmónia života závisí aj od toho, ako dokážu komunikovať sestra predstavená a sestra riaditeľka. Všetkých pohybujúcich sa v týchto priestoroch by malo spájať presvedčenie, že blízkosť týchto budov nie je náhoda, je to zámer.

Naša blízkosť k mladým, či už v školách alebo mimo nich, je prejavom vernosti sv. Dominikovi. Dominik bol človek stále nablízku blížnemu, a práve toto jeho bytie v blízkom kontakte s ľudskou realitou ho vedie k skúmaniu príčin konkrétnych problémov ľudí, ktoré pozoruje počas svojej apoštolskej aktivity. Skoro stále odhalí tu istú príčinu: svetlo Evanjelia neprichádza dostatočne k jeho súčasníkom, dôsledkom čoho oni nemôžu zakúsiť dar spásy. Dominikova aktivita vo svete, tak ako jeho modlitba bola hlboko premenená Pravdou, ktorú roky kontemploval. Jeho skúsenosť v kontemplácii, ako tiež skutočnosť, že sa ho dotýkali utrpenie a bieda sveta, ho prinútili obetovať celý svoj život, kázať evanjelium a ponúknuť ľuďom spásu. Ak sme





pri ľuďoch, ak ich pozorne počúvame – v čom vnímame príčinu ich problémov? Veríme, že by im mohlo pomôcť kázanie evanjelia?

Je pochopiteľné, že ak chceme ako kongregácia nasledovať sv. Dominika, sa neustále pokúšame spoznávať Pravdu a ohlasovať Pravdu tým, čo to najviac potrebujú, a konkrétne to realizujeme pri práci s mládežou v školách alebo mimo nich. Osobnosť sv. Dominika – predovšetkým jeho ľudská citlivosť a kresťanská láska – sú podľa Felicísima Martínéza OP – prvý a najdôležitejší činiteľ projektu „kázania“. To by malo mať vplyv na naše myslenie v tom zmysle, že školy alebo neformálne spoločenstvá nie sú to, na čom stojí alebo padá projekt ohlasovania pravdy. To, na čom stojí alebo padá tento projekt, je osobnosť sestier: ich vnímavosť, schopnosť počúvať a odpovedať na výkriky mladých, schopnosť bežať s nimi. Niekedy dávnejšie som bola učiteľka náboženstva na našom gymnáziu, pri ktorom máme centrum voľného času. Plná horlivosti za Lectio divina som mladým ponúkala krúžok čítania Božieho slova. Neprejavili záujem. Viacerí však chceli pokračovať v krúžku „Návštevníci“, ktorý bol zameraný na návštevu chorých, opustených, väzňov. Spolusestra daný rok nemohla tento krúžok viesť a tak sa neotvoril. V tom čase som nevedela ustúpiť od svojej predstavy o „kázaní evanjelia“, nevedela som sa ponúknuť spolusestre, že by som mohla viesť krúžok návštevníkov. Dnes by som to robila inak. Osobnosť sestier, túžiacich žiť charizmu, sa vyvíja – mnohé veci vieme po čase prehodnotiť. Naj-

dôležitejšie je, že máme charizmu sv. Dominika a že ju túžime žiť naplno – originálne a v jedinečnosti našich vzťahov s mladými. Školy a neformálne prostredia práce s mládežou nám to umožňujú.

Je isté, že dnešní mladí potrebujú evanjelium. Myslím si, že našou úlohou je neustále hľadať vhodné formy kázania evanjelia pre mladých a tak uplatňovať charizmu sv. Dominika. Na sv. Dominikovi ma vždy fascinovalo, že vedel rozlíšiť aj v spôsobe kázania katarov to, čo je prítlačlivé a dobré, od toho, čo je vzdialené od pravdy. Vedel prebrať formu chudobného a potulného kazateľa podľa vzoru silných náboženských hnutí svojej doby. Viete si predstaviť, že niečo podobné by sme mohli urobiť aj my? Že by sme sa vedeli poučiť od tých, ktorí sú dnes v duchovnej oblasti pre mladých viac prítlačliví ako my? Na konferencii v oblasti pastorácie mládeže, ktorú sme organizovali v tomto roku v júni, nám bol prezentovaný výsledok výskumu jezuitu Johna Saliba v oblasti nových náboženských hnutí.

Poukázal na konfliktné stránky týchto hnutí, ktoré sa v našich kruhoch často zdôrazňujú ako výstraha pred možným rizikom. Určite ich poznáte. Ide napríklad o oddanosť všemocnému vodcovi, zabraňovanie racionálnemu úsudku, podvodné techniky náboru, manipuláciu s pocitom viny, izoláciu od okolitého sveta.

John Saliba sa však neuspokojil s týmto. Zaujímalo ho aj, prečo ľudia majú záujem o nové náboženské hnutia, čo ich k nim priťahuje aj napriek





možným rizikám. Identifikuje atraktívne charakteristiky týchto hnutí, ako sú: entuziazmus, dôraz na skúsenosť, prax osobného duchovného vedenia, účasť na spoločenstve, odpoveď na existencionálne otázky, celistvé ucho-penie života, uznanie jedinečnosti osoby, vízia budúcnosti. Ak sa chceme priblížiť k mladým, tak ako tieto nové náboženské hnutia, potrebujeme klásť dôraz na všetky ich atraktívne charakteristiky, bez toho, aby sme skĺzli do manipulačných praktík. Je však rovnako dôležité, aby sme ako dominikánky vylúčili konfliktné charakteristiky. Pre naše školy tvoríme dokument s názvom *Škola vo svetle dominikánskej spirituality*, kde vyzdvihujeme základne charakteristiky dominikánskej školy, ktoré sú v kontraste s manipuláciou nových náboženských hnutí. Napríklad zdôrazňujeme, že na dominikánskej škole je v strede Boh, a nie silný vodca, že rozum má prvenstvo, že nasledovať dominikánskych svätcov znamená zasadiť sa za spravodlivosť vo svete, nie izolovať sa od sveta.

Moja druhá otázka, ktorú si kladiem a podľa mňa je dobré sa ňou zaoberať, znie: Je dnes zriaďovanie škôl takou istou výzvou pre dominikánske sestry ako to bolo v minulosti? Prečo je to dnes aktuálne?

Kongregácia pre katolícku výchovu vydala v marci 2022 novú inštrukciu s názvom: *Identita katolíckej školy, pre kultúru dialógu*. Zdôrazňuje v nej, že podľa pápeža Františka má výchova vzhľadom na dnešné výzvy centrálné postavenie.

V dokumente sa okrem iného píše, že edukačná aktivita v školách nie je filantropickým skutkom, ktorým chceme pomôcť spoločnosti, ale podstatná súčasť identity a poslania cirkvi. Vieme, že cirkev je poslaná do celého sveta, aby hlásala evanjelium a ponúkla všetkým ľuďom spásu. To je náš cieľ, ktorý máme mať stále pred očami aj ako dominikánky. Edukácia má svoje pevné miesto v pastoračnom projekte „Cirkvi, ktorá vychádza“. Nie všetci mladí v našich katolíckych školách sú tí, ktorí uverili v Ježiša Krista, prostredie školy ich však má pozývať k viere. Vychádzame k nim, aby sme im sprostredkovali to pozvanie aj prostredníctvom našich mladých. Mladí sami medzi sebou majú najväčšiu šancu, že si porozumejú. Vedia bežať rovnakým tempom, napríklad v používaní sociálnych médií.

Zvlášť aktuálne je dnes viesť mladých ľudí k otvorenosti a k láske k pravde. Aby som vysvetlila toto tvrdenie, pomôžem si známym dielom židovského filozofa Emanuela Lévinasa (1905–1995) s názvom *Totalita a nekonečno* (1961). Tento filozof, ktorému celá rodina neprežila holokaust, kritizuje filozofické myslenie, ak sa v ňom prejavuje nadvláda „Rovnakého“ nad „Iným“. Ide o uchopenie jednotlivca, nie v singularite, ktorá sa nepočíta, ale v jeho všeobecných črtách. Je to strašné, keď si pomyslíme ako ľahko boli odsúdení všetci židia, keď sa dával dôraz na to, čo je „rovnaké“ a nepripúšťala sa inakosť, originalita, jedinečnosť každého jednotlivca. Mám pocit, že podobné mechanizmy fungujú pri posudzovaní Ukrajincov alebo Rusov pri súčasnom vojnovom konflikte. Takéto myslenie ničí zmysel pre transcendentnosť. Rozum redukujúci „iné“ je privlastnením a mocou. Takto sa základným nasmerovaním v modernom svete stáva túžba po moci, po ovládnutí prírody, po ovládnutí iného človeka a moderný život podľa Lévinasa smeruje k totalite. Totalita má predovšetkým ekonomickú podobu. Ekonomické potreby prevládajú nad všetkým. Ak zredukujeme originalitu jednotlivého „mladého človeka“ a zahrnieme ho do všeobecnej kategórie „spotrebiteľ“, môžeme ho viac ovládať. Potrebujeme viesť mladých k tomu, aby sa nepredávali príliš lacno. Môžu byť viac než obyčajnými spotrebiteľmi. Môžu žiť pravý ľudský život, ktorý spočíva v prevzatí zodpovednosti za druhého, ktorého tvár sa zjavuje v ich živote a prebúdza v nich ideu nekonečna. Otvorenosť k pravde teda nie je niečo abstraktné, ale niečo veľmi konkrétne, je to otvorenosť voči tvári toho druhého, čiže otvorenosťou voči tomu, že iný je odlišný, a nie rovnaký, že so mnou nesúhlasí, že ma nepotvrďuje, že túži ísť svojou originálnou cestou. Iný je prítomný v mojom živote a ja k nemu musím zaujať postoj – odpovedať na jeho volanie, ktoré zďaleka prevyšuje ekonomické potreby.

Aj podľa Timothyho Radcliffa „štúdium je proces otvorenia sa voči druhému...“. Snažíme sa naším pôsobením vytvárať centrá hľadania prav-

dy – miesta, kde je pravda milovaná, študovaná, zdieľaná v otvorenom spoločenstve, preto, aby sme boli otvorení voči tvári, ktorá potrebuje pomoc. Táto skutočnosť je nesmierne aktuálna aj v učení pápeža Františka. Encyklika *Fratelli Tutti* dáva dôraz na to, že pravda je neoddeliteľnou spoločníčkou spravodlivosti a milosrdenstva. Všetky tri sú nevyhnutné na budovanie mieru a navyše každá z nich bráni tomu, aby boli tie ostatné sfalšované (článok 227).

Ak kráčame ako dominikánky, jedna noha zostáva vzadu – je to naše zakorenenie v tradícii, ale jedna noha je vždy vpredu, riskuje, skúša nový terén, prechádza do neznáma. Mladí sú pre nás veľmi dôležití, pretože nás nenechávajú na mieste. Nútia nás riskovať a ísť v ústrety budúcnosti, bez toho aby sme zabudli na to, kým sme a kam spoločne smerujeme... Školy ale aj iné miesta „hľadania pravdy“ sú priestorom veľkých zmien a veľkých príležitostí pre naše rehoľné spoločenstvá, ktoré sa spolu s rodinami a so spolupracovníkmi z radov mladých podieľajú na lámaní chleba kultúry tým, ktorí to najviac potrebujú.

sr. Karola Dravecká OP
fotografie SM. Štěpánka Šenkeříková OP



Léto s Krystalem OP

I letos jsme se odhodlali jít s našimi knihami na trh, v podstatě z akce do akce. Zpočátku míváme vždy pocit, že knihy Krystalu musíme dostat mezi lidi, mluvit o nich a vlastně i za ně. Nakonec však znovu a znovu žasneme, že to nejsme my, kdo by knihy někam bral, ale že je tomu přesně naopak. Knihy nás vytáhnou z našich zajetých kolejí a ze zaběhlé praxe malého nakladatelství a nebojácně se vrhají lidem do rukou. Při tom riskují, nejen že nebudou pochopeny, ale že si jich dokonce možná někdo ani nevšimne. I to se stává... Ale mnohdy jsme díky nim vtahováni do rozhovorů a diskuzí, zprostředkovávají nám mnoho fantastických a někdy i fantaskních setkání, učí nás naslouchat i promlouvat, kázat, sloužit, vyučují nás ve snaze porozumět druhým a případně i poskytnout lék v nich obsažený. To vše se dá shrnout do jednoho z dominikánských opěrných pilířů – knižní apoštolát. V nesčetných situacích se nám vkrádá na mysl otázka: kdo je tu vlastně apoštolem, my, nebo knihy?

Naše putovní šňůra začala těsně před polovinou června Světem knihy v Holešovicích. Zážitků máme z každé akce nepřeborné množství, a tak budu vybírat. Rychlostí kulového blesku se k našemu stolu blížil muž ve středních letech, celý určený, od pohledu sečtělý učenec. Najednou sebou trhl, celým tělem se vrhl na část stolu pokrytou jednotlivými traktáty *Sumy teologické* Tomáše Akvinského (přezdívaný jako „modrá plocha“) a pronikavým hlasem zaječel: „Takový sračky se vážou, a tohle je brožovaný?“ A pán běžel dál a ještě nadával a nadával... A tak jsme přišli k největší lichoce za celý Svět knihy. Pevnou vazbu má všechno možné, ale takové klenoty, jaké vydáváme my, jsou jen brožované. Na tohoto dobrého muže rádi vzpomínáme.

O měsíc později jsme „rozbili stan“ na Charismatické konferenci v Brně. Zde jsme dostali nedocenitelný dar. Uvědomili jsme si, že tu primárně jen neprodáváme knihy, ale že nás lidé, kteří to potřebovali, vyhledávali k duchovním rozhovorům plným hledání, radosti, bolesti a často v bezvýchodných životních situacích. Knihy v některých případech fungovaly jako



Foto: SM. Vincenta Vodáková OP

obklady, hojivé náplasti a léky. Bylo toho mnoho, co jsme si my a knihy vyslechli, a některé příběhy neseme dále.

Jen den měla naše „výsadkářka“ Dáša čas na přeprání a přezbrojení a pokračovala s knihami dále na Letní školu liturgiky, kam jezdíme již pátým rokem. Jádro účastníků je tvořeno téměř stejnými lidmi a tak už zde nefigurujeme jako anonymní prodejci, ale stáváme se přáteli.

Na výsluní se naše knihy dostaly také během evropského setkání dominikánek, které letos pořádaly české sestry v Tuchoměřicích. Sestra Helen Alford OP, jedna z hlavních přednášejících celého workshopu nazvaného Quo vadis, dominicana?, se během svých přednášek sledujících téma „Evropské dominikánské sestry v kontextu současných výzev“ stále vracela k několika knižním titulům, aniž by tušila, že jsme je v Krystalu v nedávné době vydali. Byly to hlavně tituly z pera S. Pinckaerse a H. McCabea, s nimiž v rukou se pak dominikánky rozumějící českému jazyku vracely do různých koutů Evropy.

Léto ale nekončí a Krystal potkáte i na dalších akcích. Nemůžeme chybět na Letní škole Tomáše Akvinského a samozřejmě se těšíme na Svět knihy do Plzně, který je letos naplánovaný na konec září.

Všem vám děkujeme za podporu a děkují vám i naše-vaše knihy, brzy na viděnou a na počtenou

váš Krystal OP



Knihkupectví Oliva má nový e-shop



Po delším čase uvažování, hledání a plánování se nám koncem června podařilo spustit nový e-shop knihkupectví Olivy. Rozhodně to však není jen naše práce! Povedlo se to díky vaší štědrosti – ve sbírce na nový web jste nám poslali celých 23.500 Kč – a díky nezištné pomoci členů dominikánské rodiny a našich přátel. Všem dárcům mnohokrát děkujeme za jejich modlitby, rady, konkrétní pomoc i finanční dary!

Sbírku modliteb, nápadů, nabídnuté pomoci, doporučených kontaktů i peněz jsme vyhlásili při příležitosti oslav jubilea našeho otce Dominika. Naším cílem bylo nadělit Olivě dárek, z něhož by mohli mít radost a užitek všichni, a to nejen dominikánská rodina, ale také ti, k nimž jsme posláni, v tomto případě naši čtenáři. Čas rychle plynul, jubileum bylo uzavřeno, ale Oliva byla trpělivá a svého dárku se dočkala! A co je nejpodstatnější, dárek pro ni je dárkem společným, který jí k nohám složilo společenství rozličných obětavců a nadšenců, kteří se tím zapojili do přinášení a kázání Slova druhým lidem.

Struktura nového e-shopu do značné míry kopíruje uspořádání starého webu, ale nově můžete platit kartou a od objednání knihy vás dělí pouze pár kliknutí. Zároveň jsme ale v žádném případě nerezignovali na věhlasný antikvariát, kde můžete vznést dotaz po dostupnosti té které knižní perly.

Tak neváhejte, vezměte e-košíky do ruky a bez ostychu šmejděte po e-regálech! Listujte, prohlížejte, vznášejte dotazy, a pokud vám to bude k užtku, objednávejte a kupujte.

Krystal OP a Oliva
<https://oliva.op.cz/>



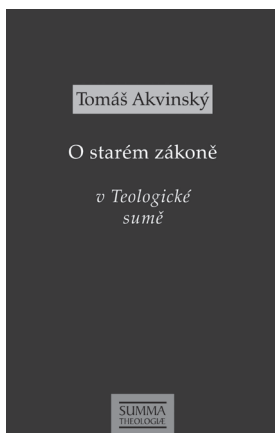
Z nabídky nakladatelství Krystal OP



David Vopřada: **Quodvultdeus. Křestní katecheze**

Devět křestních promluv kartaginského biskupa Quodvultdea († cca 454), přítele a žáka svatého Augustina. Jde o promluvy, které Quodvultdeus pronesl k těm, kdo se rozhodli nechat pokřtít v katolické církvi v neklidném desetiletí po Augustinově smrti, tedy mezi roky 430 a 440. Soubor zprostředkovává čtenáři pohled na život africké církve na začátku vandalské nadvlády, především na průběh křestní přípravy v Kartágu ve 30. letech 5. století. Představuje hlavní teologické důrazy i celkový přehled teologického myšlení jejich autora. Úvodní studie a komentář David Vopřada. Překlad z latiny Pavel Koronthály a David Vopřada.

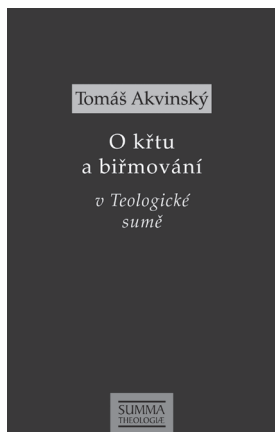
váz., 316 str., 400 Kč



Tomáš Akvinský: **O starém zákoně v Teologické sumě**

Traktát o starém zákoně (S^th I-II, q. 98–105) navazuje na pojednání o zákonech obecně a předchází traktátu o novém neboli evangelním zákoně. Jeho předmětem není starý zákon jako soubor knih obsahující zjevení z doby před Kristem, ale zákon jakožto vnější pravidlo lidského jednání, jak se nachází v této části Písma a obecně v době starozákonního Božího lidu Izraele. Není to tedy pojednání řadící se do biblistiky, ale spíše do morálky a práva. Nejde o zákon ve smyslu smlouvy Boha se svým vyvoleným lidem, ale o pravidla daná vyvolenému lidu první smlouvy. Nacházíme je především ve třech velkých kodexech, jimiž jsou kniha smlouvy (Ex 20–23), zákon svatosti (Lv 17–26) a deuteronomický zákoník (Dt 12–26). Překlad, úvodní studie a poznámky Tomáš Machula.

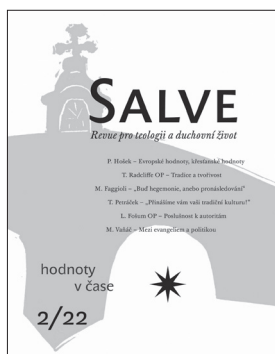
brož., 176 str., 235 Kč



Tomáš Akvinský: O křtu a biřmování v Teologické sumě

První dva traktáty o jednotlivých svátostech: o křtu a biřmování, jež jsou základem církve a počátkem duchovního života každého křesťana (STh III, q. 66–72). Tomáš zde rozebírá svátostná znamení, pojednává o udělovatelích a příjemcích obou svátostí a nakonec se zaměřuje na jejich účinky. Zabývá se také obdobím starozákonní praxe obřizky od Abraháma až ke Kristu, přípravnými obřady katechismu a exorcismu, které probíhají zároveň se křtem, a rolí kmotra. Překlad, úvodní studie a poznámky Benedikt Mohelník OP.

brož., 244 str., 315 Kč



Salve 2/2022 – hodnoty v čase

Toto číslo se věnuje fenoménu tzv. tradičních hodnot, o nichž se v posledních letech vedou intenzivní debaty v církevním i sekulárním veřejném prostoru u nás i v zahraničí. Diskuse jsou ovšem velmi poznamenány nejednoznačným vymezením či zmatením základních pojmů. Co jsou to hodnoty a které hodnoty jsou tradiční? Oba pojmy, hodnoty a tradice, jsou podstatně definovány dynamikou mezi dvěma prvky – objektivním a subjektivním; mezi tím, co je trvalé, a tím, co se neustále proměňuje. Vybrané texty se pokouší zachytit a podtrhnout tento konstitutivní vztah a jeho tvůrčí pohyb – proces vzájemného formování, hledání, narážení, prohlubování a rozvoje, bez kterého žádná živá a životodárná tradice ani hodnoty nemohou být. Problematika je nahlížena z obecnější perspektivy a doplněna konkrétními sondami, které dotvářejí širší rámec debaty. Výsledná mozaika nabízí čtenáři pestrý materiál k samostatnému přemýšlení. Texty doprovází Kresby, kresbičky i čmáranice Josefa Kroutvora.

brož., 216 str., 130 Kč

<https://krystal.op.cz>
facebook.com/KrystalOp

Co by vás ještě mohlo zajímat:

- podcast Letní punkta
<https://open.spotify.com/show/7c9AnJtxZ3fRbov1Owj7O3>
- O Třech ve třech. Podcast o víře a životě z ní
<https://open.spotify.com/show/4uN1N9epzyQSEorZeq8QN>
- záznam přednášek stálého studia | O čem bys kázal | Svatojilské rekollece
https://www.youtube.com/channel/UCXgghtPJapWwLM_r6zKJXOw
- cyklus olomouckých dominikánů „Boží Slovo však spoutáno není...!“
<https://www.youtube.com/channel/UCFhR5Lpg6ukDbtQhOP7flaQ>
- Dominikánská 8 – informace o programech, záznamy akcí
<http://www.dominikanska8.cz/>
<https://www.youtube.com/channel/UCssffFbYumKjs71MwYZ52BQ>
<https://soundcloud.com/dominikanska8>
- novinky našeho knihkupectví Oliva | <http://www.oliva.op.cz/>
- knižní salóny nakladatelství Krystal OP | <https://krystal.op.cz/poslechnete-si/>
- Letní škola Tomáše Akvinského | <https://krystal.op.cz/letni-skola-tomase-akvinskeho/>

Opusculum

Časopis české dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko České dominikánské provincie

Redakce

e-mail: opusculum@op.cz

Fr. Gabriel Malich OP (gabriel@op.cz)

S. Marie Pitterová OP (monialesop@volny.cz)

SM. Guzmanova Valentová OP (guzmana@dominikanka.cz)

Lenka Bernadetta Nezbedová (Nezlenka@seznam.cz)

Jiří Reginald Machačík (machacik@volny.cz)

Jan Jáchym Beneš (jachym@op.cz)

Fotografie na obálce:

1. s. | Foto: SM. Guzmanova Valentová OP

2. s. | Foto: sestry dominikánky

3. s. | Foto: SM. Vincenta Vodáková OP

Bankovní spojení pro dary: č. účtu: 268154211/0300 v.s.: 290

Uzávěrka příštího čísla: 15. 9. 2022

<http://opusculum.op.cz>



Z obsahu

Dominikánská rodina v Olomouci

Rozhovor se sestrou Benedictou Hübnerovou OP

Circulus thomisticus

Růžencové bratrstvo bl. Panny Marie a sv. Dominika

Quo vadis, Dominicana?

Zdislávky na „konci světa“

Léto s Krystalem OP

<http://opusculum.op.cz>

Adresa redakce:

OPusculum

Klášter dominikánů Praha

Husova 234/8, 110 00 Praha 1 – Staré Město

e-mail: opusculum@op.cz

Výtisk zdarma. Distribuce za cenu poštovního a balného. Objednávky na adrese redakce.